

СЯНКА В ЖАРТА

ДЖЕНИФЪР Л.
АРМЕНТРАУТ

Превод от английски език
Николина Тенекеджиева
и Иванка Ангелова

Анишър
ЕГМОНТ

Анишър

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие: *A Shadow in the Ember*
Copyright © 2021 by Jennifer L. Armentrout
All rights reserved.

Превод Николина Тенекеджиева, Иванка Ангелова
© Егмонт България, 2022
Редактор Радка Бояджиева, Вили Вълканова
Коректор Таня Симеонова

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Алианс Принт“ ЕООД, София, 2022
Тираж: 3000 бр.
ISBN 978-954-27-2696-8

На теб, читателю, Сянка в жарта

ПРОЛОГ

— Няма да ни разочароваш днес, Сера. – Думите долетяха откъм сенките в спалнята. – Няма да разочароваш Ласания.

– Няма. – Сключих длани, за да спра треперенето им, и си поех дълбоко въздух. Задържах дъха си и се вгледах в отражението си в огледалото, подпряно на стената. Нямах причина да се тревожа. Издишах бавно. – Няма да ви разочаровам.

Поех си отново дълбоко дъх – премерена глътка въздух – и едва разпознах човека, който се взираше в мен от огледалото. Дори в приглушената, мъждукаща светлина на многобройните свещници, опасващи тясната спалня, виждах колко е порозовяла кожата ми, едва различавах луничките, изпъстрили бузите и носа ми. Някой може би би нарекъл тази руменина сияйна, но зелените ми очи блестяха прекалено ярко, дори трескаво.

В опит да успокоя препускащото си сърце за втори път задържах дъха си, както ме е учил сър Холанд да правя, щом усетех, че не мога да дишам и губя контрол върху случващото се около или с мен. *Поеми си бавно и дълбоко въздух. Задръж го, докато не почувстваш, че пулсът ти се забавя. Издишай.*

Но този път не се получи.

Разресвах косата ми, докато скалпът ми не започна да пари. Още леко ме смъдеше. Пепеляворусите ми къдрици бяха наполовина опънати нагоре и захванати с фиби, така че повечето да

падат по гърба ми. Кожата на шията и раменете ми беше също поруменяла, вероятно заради ароматната вана, в която ме накараха да кисна с часове. Може би затова ми беше толкова трудно да дишам. Опасявах се, че тежкото ухание на маслата, парфюмирали водата във ваната, беше попило в кожата ми, сякаш бях удавена в жасмин и сладък анасон.

Напълно неподвижна, вдишвах бавно и дълбоко. След ваната се погрижиха за всеки сантиметър от тялото ми. Отскубнаха и премахнаха с коламаска и последното косъмче и само балсамът по краката, ръцете и навсякъде другаде облекчи паренето. Задържах още един път дъха си, съпротивлявайки се на порива да отместя погледа си по-надолу от лицето. Вече знаех какво ще видя – ами, почти *всичко*.

Роклята – ако изобщо можеше да се нарече рокля – единствено беше от прозрачен шифон. Ръкавите, дълги едва няколко сантиметра, покриваха горната част на ръцете ми, а фината материя с цвят слонова кост, надиплена и усукана хлабаво около тялото ми, беше оставена да се влачи по пода. Мразех роклята, ваната и процедурите след нея, макар да бях наясно каква е целта.

Да примами и съблазни.

Чух шумолене на поли и бавно издишах. Лицето на майка ми се появи в огледалото. Двете никак не си приличаме. Аз приличам на баща си. Предостатъчно пъти се бях взирала в единствения останал негов портрет, за да знам, че той също е имал лунички и волева брадичка като моята. Завещал ми беше и очите си – не само цвета, но и извивката в тъгълчетата им. От този портрет, скътан в покоите на майка ми, узнах как е изглеждал.

Тъмнокафявите очи на майка ми срещнаха за секунда моите, сетне тя ме заобиколи. На главата ѝ стоеше короната от златни листа, блестяща на светлината на свещите. Майка ми ме огледа внимателно за някой измъкнал се или не на място закрепен кичур коса, или за друг недостатък, или знак, че не съм свършената булка.

Цената, която е била обещана двеста години, преди да се родя.

Гърлото ми пресъхна още повече, ала не посмях да поискам вода. На устните ми бяха сложили розово червило и то им придаваше свежа, влажна завършеност. Ако го размажех, щях да ядосам майка си.

Огледах внимателно лицето ѝ, докато оправяше ръкавите на роклята ми. Фините бръчици в крайчетата на очите ѝ ми се сториха по-дълбоки от вчера. Кожата около устата ѝ беше побеляла от напрежение. Както винаги, чертите ѝ бяха непроницаеми, а и не знаех какво точно търся. Тъга? Облекчение? Обич? Звънтенето на тънки златни верижки накара сърцето ми да заблъска още по-силно в гърдите ми.

Мярнах белия воал, който някой ѝ подаде, и се сетих за белия вълк – бях го видяла край езерото преди толкова много години, докато събирах камъчета по някаква странна причина, за която вече не си спомнях. Съдейки по внушителните му размери, реших, че е един от редките вълци каю, които понякога обикаляха Тъмните брястове, обграждащи замъка „Уейфеър“. Среднах погледа на съществуването, ужасена, че ще ме разкъса на парчета. Но то само погледна снизходително купчината камъни в ръцете ми, сякаш бях някакво дете идиотче, и изчезна.

Майка ми сложи Булото на избраницата на главата ми. Ефирната материя обгърна раменете ми и се спусна надолу по гърба, разкривайки само устните и брадичката ми. Едва можех да виждам през прозрачния воал, докато полагаха върху главата ми тънките верижки, които трябваше да го държат на място. Булото не беше така плътно, както онова, което носех пред всеки друг, освен пред семейството си и със Холанд, нито покриваше напълно лицето ми.

Ти може и да не си Избраницата, но си родена в това кралство, забулена под плащаницата на Древните. Девица, обещава от Ориситите. И ще си тръгнеш оттук, докосната от живота и смъртта, каза веднъж бавачката ми Одета.

Но ето че за пореден път се превъплъщавах в Избраница, подобно на третите синове и дъщери в двора, родени под плащаница и орисани да служат на Древния бог на живота. Прекарах

целия си живот, скрита под това було, и макар да съм родена в плащаница и отгледана като повечето Избрани, аз бях също Девица. А след Възнесението им беше предопределена най-високата чест, отдавана на смъртен в което и да било кралство. По цялата земя се вдигаха пищни празненства в подготовка за нощта на Ритуала, когато ще се Възнесат и влязат в кралството на Илизеум, където щяха да служат на Древните и боговете. Моят съдба обаче се пазеше в строга тайна в цяла Ласания. Нямаше празненства и пирове. Тази вечер, на седемнайсетия си рожден ден, щях да се венчая за Господаря на смъртта.

Гърлото ми се стегна. Защо се страхувах? Бях готова да изпълня споразумението. Бях готова да изпълня онова, за което съм родена. Трябваше да бъда.

Част от мен се чудеше дали Избраните изпитват страх в нощта на Ритуала. Вероятно. Та кой не би се страхувал в присъствието на бог, още повече на Древните богове – създания толкова могъщи, че са се превърнали в основа на самото ни съществуване? Или може би се вълнуваха най-сетне да осъществят съдбата си. Виждала съм ги как под ръба на воала, покрил наполовина лицата им, те се усмихват и сияят по време на Ритуала, нетърпеливи да започнат следващия етап от живота си.

Аз не се усмихвах, не сияех.

Вдишай. Задръж. Издишай. Задръж.

Майка ми се приближи.

– Готова си, принцесо Серафина – наведе се тя към мен.

Серафина. Рядко чувах пълното си име, още по-малко заедно с официалната титла. Сякаш някой натисна невидимо копче. Сърцето ми мигом се успокои и тежестта в гърдите ми намалая. Ръцете ми престанаха да треперят.

– Да, готова съм.

Изпод воала видях кралица Калифе да се усмихва или поне устните ѝ наподобиха усмивка. Никога не ми се е усмихвала, не и както на доведените ми братя и сестри или на съпруга си. Но-сила ме е девет месеца в утробата си, ала никога не съм била нейна. Никога не съм била принцесата на народа.

Винаги съм принадлежала на Господаря на смъртта.

Тя ме погледна още веднъж, отметна назад къдрица, озовала се някак на рамото ми, и излезе от стаята, без да каже нито дума повече. Вратата се затвори след нея и всичките ми сетива, изострени през годините, се изопнаха.

Тишината продължи само няколко секунди.

– Сестричке – прозвуча глас. – Вкаменила си се като статуите на боговете в градината.

Сестричке? Устните ми се извиха в едва сдържана погнуса. Той не беше мой брат, нито по кръв, нито по род, макар да беше син на мъжа, за когото майка ми се бе венчала след смъртта на баща ми. Не носеше и капчица от кръвта на рода Миръл във вените си, но понеже поданиците на Ласания не знаеха за съществуването ми, той беше избран за наследник на престола. Скоро щеше да стане крал и да изправи народа ни пред нови изпитания, макар че аз щях да изпълня споразумението.

Заради правата му като наследник той бе сред малцината, които знаеха истината за крал Родерик – първия крал от рода Миръл и мой предшественик, – чийто отчаян избор да спаси народа си не само предрешил моята участ, но обрекъл на страдание бъдещите поколения на кралството, което се е клел да брани.

– Сигурно се тревожиш – поде отново Тавиъс по-отблизо. – Принцеса Кейли също е неспокойна за нашата първа брачна нощ.

Вдървените ми пръсти се откопчиха от хълбоците ми. Погледнах го мълчаливо.

– Обещах ѝ да съм внимателен.

Той застана така, че да мога да го виждам. Със светлокестенявата си коса и сини очи мнозина смятаха Тавиъс за красавец; бих се обзаложила, че принцесата на Ирелон си е помислила същото при първата им среща и доскоро е вярвала, че няма по-голяма щастливка от нея на света. Едва ли сега изпитваше същото. Наблюдавах как Тавиъс кръжи около мен, досущ като огромните сребристи ястреби, обитаващи Тъмните брястове.

– Съмнявам се, че той би ти обещал подобно нещо. – Дори през булото виждах лукавата му усмивка. *Усецах* натрапчивия му поглед. – Нали знаеш какво говорят за него? Защо никога не го изобразяват на портрет? Защо не го дялат от камък? – Понижи глас уж състрадателно. – Защото е чудовище, кожата му е покрита с люспи като зверовете, които го пазят, и има дълги остри зъби. Вероятно си ужасена от онова, което ще трябва да правиш.

Нямах представа дали Господарят на смъртта е покрит с люспи, но всички – богове и Древни – имаха остри, издължени кучешки зъби. Достатъчно остри да пробият човешка плът.

– Чудиш се дали кървавата му целувка ще ти достави удоволствие, както някои твърдят? – подигравателно попита той. – Или ще ти причини ужасна болка, щом впие зъби в неопетнената ти кожа? – Гласът на Тавиъс стана по-дълбок. – Вероятно второто.

Ненавиждах го повече от проклетата си рокля.

Пак ме обиколи, потупвайки с пръст по брадичката си. Побиха ме тръпки, ала останах неподвижна.

– Но в крайна сметка мисията ти е да доведеш нещата до край, нали? Да се превърнеш в негова слабост, да го накараш да се влюби в теб и после да го убиеш. – Отново застана насреща ми. – Знам за уроците, които си получила от Жриците на страстта. Така че вероятно не се притесняваш – не преставаше той. – Може би нямаш търпение да изпълниш дълга си...

Вдигна ръка към мен.

Сграбчих го за китката и впих пръсти в сухожилията му. Цялото му тяло се сви и той изруга.

– Докоснеш ли ме, ще счупя всяка костичка в ръката ти. После ще се погрижа принцесата да няма причина да се бои от първата си брачна нощ и всички други нощи, които е обречена да прекара до теб.

Мускулите на ръката му се напрегнаха и той ме изгледа кръвнишки.

– Не осъзнаваш каква късметлийка си. Понятие си нямаш.

– Не, Тавиъс. – Избутах го назад, за да му напомня, че обуче-

нието ми не е дело само на Жриците на страстта. Той се препъна, но успя да си възвърне равновесието, преди да се блъсне в огледалото. – Късметлията си ти.

Ноздрите му се разшириха. Мълчаливо заразтрива китката си, а аз отново застинах в предишната си поза. Знаеше, че говоря истината. Можех да скърша врата му като съчка, още преди да ме е докоснал с пръст. Заради ориста си бях по-добре обучена от повечето кралски стражи, които го пазеха. И въпреки това си позволяваше арогантността да ме провокира.

Дори донякъде се надявах да го направи.

Тавиъс пристъпи напред и на устните ми се появи усмивка.

На вратата се почука и това му попречи да извърши без съмнение невероятната глупост, която бе намислил. Той отпусна ръце и изляя:

– Какво?

От другата страна се чу нервният глас на придворната дама на майка ми.

– Жреците предричат, че той ще пристигне съвсем скоро.

Тавиъс мина покрай мен с подигравателна усмивка и аз се извърнах.

– Е, крайно време е да свършиш нещо полезно – каза той.

Отвори вратата и бавно излезе, знаейки, че няма да го издам пред лейди Кала. Каквото и да кажех в нейно присъствие, тя щеше да го предаде на майка ми. А тя по някаква необяснима причина обичаше Тавиъс, сякаш бе достоен за подобно чувство. Изчаках го да се скрие в един от многото мрачни криволичещи коридори на Храма на сенките, разположен в покрайнините на столичния Градински район, в подножието на Скалите на скръбта. Коридорите бяха толкова много, колкото подземните тунели, които свързваха всички храмове в столицата Карсодония със замъка „Уейфеър“.

Спомних си за простосмъртната Сотория, на която са кръстени отвесните скали. Според легендата тя беряла цветя до ръба, когато бог я изплашил и тя паднала в пропастта.

Може би не беше най-подходящият момент да мисля за нея.

Повдигнах прозрачните поли на роклята си, обърнах се и закрачих боса по студения под. Лейди Кала не бе нищо повече от мъглява фигура в коридора, но можех да видя как припряно извърна глава от мен.

– Хайде – подкани ме тя и тръгна, но след малко се спря: – Виждаш ли изобщо нещо през това було?

– Малко – признах.

Тя се пресегна назад и ме хвана под ръка. Неочакваният допир ме накара да подскоча и изведнъж се почувствах доволна, че имам було. Като всички Избрани, плътта ми не биваше да докосва чужда, освен по време на подготовката. Реакцията ми при допира на лейди Кала бе повече от показателна.

Тя ме поведе по безкрайните виещи се коридори, покрай безброй врати и запалени факли по стените. Тъкмо започвах да се чудя дали не сме се загубили, когато размитите очертания на две безмълвни фигури, облечени в черно, се появиха до две врати.

Жреците на сенките.

Зашили устните си, те бяха издигнали обета си за мълчание до нови висини. Винаги съм се чудила как ядат и пият. Съдейки по измършавелите им тела под черните одежди, какъвто и метод да прилагаха, не вършеше работа.

Потиснах потръпването, когато свещениците отвориха врата, зад която се разкриваше просторна кръгла стая, сияеща от стотици запалени свещи. Трети жрец изникна като че ли от нищото и зае мястото на лейди Кала. Кокалестите му пръсти не докоснаха кожата ми, но се притиснаха по средата на гърба ми. Въпреки това контактът ме притесняваше, подтикваше ме да се отдръпна, но знаех, че е по-добре да оставя студенината на пръстите му да проникват през тънкия плат. Докато се насилвах да дишам, очите ми се взряха в рисунката, издълбана в гладкия камък. Кръг, прорязан от линия. Символът изпълваше всяка каменна плочка. Нямах ни най-малка представа какво означава. Вдигнах очи към широкия подиум пред себе си. Жрецът ме поведе по пътеката и частица от напрежението в гърдите ми се завърна. Мъчех се да не гледам към празните пейки. Ако наис-

тина бях избрана, щяха да са пълни с благородници, а улиците навън – оживени от радостни възгласи. Тишината вледеняваше кожата ми.

Досега тронът винаги е бил един, изсечен от същия камък, от който е построен Храмът. Великолепен материал с цвета на най-тъмния час на нощта, камък, който можеше да бъде полиран така, че да отрази всяка светлина, или да бъде превърнат в острие, достатъчно наточено да пререже плът или кост. Полираният до съвършенство трон поглъщаше сиянието на свещите и изглеждаше сякаш бе изпълнен с тъмен огън. Облегалката на трона бе издялана под формата на полумесец.

Точно като формата на рождения ми белег над лявата ми плешка. Издайническият знак, че съдбата ми е решена още преди да се родя.

Тази вечер тронове бяха два.

Докато ме водеха към подиума и ми помагаха да изкача стълбите, искрено съжалих, че не поисках чаша вода. Сложиха ме да седна на втория трон и ме оставиха сама.

Отпуснах ръце на подлакътниците и обходих с поглед пейките. Не се виждаше жива душа. Поданиците на Ласания не подозираха, че техният живот и животът на децата им зависеха от тази нощ, от това, което трябваше да сторя. Научеха ли, че Родерик Миръл – наричан в историческите източници за Ласания Златният крал – не е прекарвал дните и нощите си в полята заедно с народа си, за да копае и изрива пропитата с кръв земя, докато отдолу не се показала чиста, плодородна почва... Че не я е засял рамо до рамо с поданиците си, за да изгради кралството... Научеха ли, че песните и поемите, написани в негова чест, се основават само на една легенда, това, което беше останало от династията Миръл, със сигурност щеше да рухне.

Вратите се затвориха; погледнах към дъното на залата и на светлината на свещите успях да различа неясните силуети на майка ми и Тавиъс. Трети силует стоеше до тях. Крал Ерналд. А до него доведената ми сестра принцеса Езмерия – Езра. Не беше нужно да виждам изражението ѝ, за да разбера, че мрази та-

зи сделка до дъното на душата си. Сър Холанд го нямаше. Искаше ми се да можех да се сбогувам с него, макар да не очаквах да дойде. Присъствието му би породило прекалено много въпроси у жреците на сенките.

Би разкрило прекалено много.

Че не съм маякът на кралската чистота, а по-скоро вълк, предрешен в овча кожа. Че няма да изпълня сделката, сключена от крал Родерик, а ще я прекратя, преди да е погубила кралството ми.

Прилив на решителност нахлу в гърдите ми както всеки път, когато използвах дарбата си. Такава бе ориста ми. Предназначението ми. Това, което трябваше да направя, беше по-значително от мен. Щях да го сторя заради Ласания.

Затова седях, скромно кръстосала глезени под роклята, с ръце, отпуснати върху подлакътниците на трона, и чаках.

Секундите станаха минути. Не знаех колко са изминали, но в стомаха ми се сплетоха възелчета на безпокойство. Призован е в *собствения си* Храм. Не трябваше ли... не трябваше ли да е тук?

Дланите ми се овлажниха, а възелчетата нараснаха, обхващайки гърдния ми кош. Ами ако не дойде?

Защо би нарушил споразумението, което сам бе наложил?

Когато в отчаян опит да спаси земите си, опожарени от войната, и гладувания си народ крал Родерик призовав боговете на помощ, вероятно си мислел, че ще откликне някое от по-нисшите божества, както обикновено ставало, щом простосмъртен дръзвел да се обърне към тях. Ала на Златния крал отговорил Древният господар на смъртта.

Молбата на крал Родерик била удовлетворена срещу висока цена: Господарят на смъртта поискал първородната дъщеря на династията Миръл за своя съпруга.

Древният трябваше да дойде.

Ами ако не дойде? Сърцето ми биеше силно и аз вкопчих треперещи пръсти в хладния камък на трона.

Вдишай. Задръж. Издишай. Задръж.

Ако не дойде, тогава всичко щеше да бъде загубено. Всичко,

което бе предоставил на крал Родерик, щеше постепенно да бъде иззето. Ако той не дойде за мен и аз не успея да изпълня мисията си, щях да обрека кралството на бавна смърт и разложение. А то беше започнало още при раждането ми, най-напред в малка овощна градина. Неузрели ябълки падали от дърветата, които все повече губели листата си. Земята посивяла, а тревата, както и корените на ябълковите дървета, загинали. После разложението се разпространило, бавно обхващайки цялата овощна градина. С времето още няколко ферми били унищожени. Никакви посеви не оцелявали в отровената почва.

Но Разложението не засягаше само земята. То променяше климата, правеше летата по-горещи и сухи, а зимите по-студени и непредсказуеми.

Поданиците на Ласания не знаеха, че Разложението е часовник, отброяващ оставащото време. Крайният срок на сделката, сключена от Златния крал, и моето раждане бяха положили началото на края. Вероятно Златния крал не е осъзнал, че каквото и да направи, краят на благоденствието ще настъпи. Това се разбрало през десетилетията, след като сделката вече била сключена. Ако се проваля, кралството ни ще...

Изведнъж се разнесе тих тътен, като далечен звук от фурго-ни и карети по калдъръмените улици на Карсодония. Звукът се усилваше, докато не го усетих на трона, на който седях, както и в костите си.

После тътнежът рязко секна и свещите до една угаснаха, потапяйки залата в непрогледен мрак. Полъх с мирис на пръст раздвижи лекичко краищата на воала около лицето ми и подгъва на роклята ми.

Изведнъж като прииждаща вълна от свещите лумнаха пламъци и облизаха тавана с дългите си езици. Погледът ми се спря върху централната пътека, където въздухът като че ли се разтвори, пронизан от пукаща бяла светлина.

Мъгла се процеди през процепа и запълзя по каменния под, карайки кожата ми да настръхне. Някои наричаха мъглата Древна магия. Етер. Могъща сила, създавала не само простосмъртните

и Илизеума, но и боговете, защото течеше във вените им и даваше и на най-нисшите от тях невъобразима сила.

Примигнах. Нищо повече. *Примигнах*, и мястото пред подиума вече не беше празно. Един мъж стоеше там, облечен с мантия и заобиколен от пулсиращи, движещи се неудържимо нишки от тъмни сенки, изпъстрени ивици сребро. Забраших си да мисля за онова, което Тавиъс каза за него. Исках да се уверя с очите си. Изглеждаше невероятно висок. Много по-висок от мен, а аз не бях никак ниска, на ръст бях колкото Тавиъс. Но той беше от расата на Древните, които историческите книги понякога наричаха великани сред простосмъртните.

Имаше широки рамене – или поне така смятах, преди плътната черна маса, обкръжила тялото му, да придобие формата на... *крила*. Покритата му с качулка глава се наклони назад.

В миг забравих за дихателните си упражнения. Не виждах лицето му, но усещах погледа му върху себе си. Взорът му проникваше в мен и в кратък миг на паника ме обзе страх – той е узнал, че не съм прекарала седемнайсет години в подготовка да бъда негова спътница. Че моето обучение надхвърляше тази цел. И че смирението, *покорството*, на което ме учеха, не беше нищо друго освен още едно було, с което бях покрита.

Седях на трона, предназначен за кралицата на Земята на сенките, една от териториите на Илизеум, и за миг сърцето ми спря. Взирайки се в Господаря на смъртта, за първи път в живота си изпитвах истински ужас.

Древните не можеха да четат мислите на простосмъртните. Дълбоко в съзнанието ми, където все още съществуваше здрав разум, го знаех. Нямахше причина да подозира каквото и да било. Дори да е изпращал шпиони в Ласания през годините, дори да ме бе наблюдавал как раста, моята самоличност, моят произход и кръвни връзки бяха добре пазена тайна. Никой не подозираше, че аз съм принцеса, в чиито вени тече кръвта на Миръл. Всичко, което правех, бе тайна – от обучението ми при сър Холанд до времето, прекарано с Жриците на страстта.

Невъзможно беше да знае, че през изминалите двеста години

до моето раждане, бяхме открили фаталната слабост на Древните, която щеше да им донесе гибел.

Любовта.

Накарай го да се влюби в теб, превърни се в негова слабост и го убий.

Това беше моята орис.

Обуздах препускащото си сърце и започнах да си припомням какво ме учеше майка ми в дългите часове, когато ме подготвяше за онова, което се очаква от мен като негова бъдеща съпруга. Как да се движа, да говоря и да се държа в негово присъствие. Как да се превърна в онова, което той желае. Сега бях готова, даже и да беше покрит от глава до пети с люспи, също като крилатите създания, охраняващи Древните.

Пръстите ми се отпуснаха, дишането ми се успокои и аз извих устни в невинна усмивка. Изправих се в сиянието на свещите, не усещах краката си. Събрах небрежно ръце ниско пред себе си, така че нищо да не остане скрито от него, точно както ме беше учила майка ми. Понечих да коленича, както бе прието да се приветства един Древен.

Единствено раздвижването на въздуха ме предупреди, че Древният се е размърдал.

Уплахата възпря изненадания ми вик още преди да стигне до устните ми. Той изведнъж се бе озовал пред мен. Деляха ни сантиметри. Вихър от светлина завибрира край мен – *студен*, като зимите на север и изток. Като зимите в Ласания, които с всяка изминала година ставаха все по-свирепи.

Не бях сигурна дали още дишам, когато вдигнах поглед към празнотата, където би трябвало да се намира лицето му. Господарят на смъртта се приближи още и една от сенчестите нишки докосна голата кожа на ръката ми. Дъхът ми секна от леденото усещане. Господарят на смъртта наведе глава и всяко мускулче по тялото ми се вцепени. Не знаех дали е заради присъствието му, или поради вродения инстинкт на всички ни, който ни предупреждава да не бягаме. Да не правим резки движения в присъствието на хищник.

ДЖЕНИФЪР Л. АРМЕНТРАУТ

– Ти – продума Господарят на смъртта с глас, изплетен от дим и мрак, и от всичко онова, което очакваше човека след сетния му дъх, – не си ми нужна за съпруга.

Цялото ми тяло потръпна и аз прошепнах:

– Какво?

Древният отстъпи назад, повличайки сенките със себе си. Той поклати неодобрително глава. Какво искаше да каже?

Пристъпих напред.

– Какво? – попитах отново.

Вятърът този път изсвистя зад гърба ми и угаси свещите в залата. Тя потъна в мрак. Тътенът бе по-слаб отпреди, но не смеех да помръдна. Нямах представа къде е той, не виждах дори края на подиума. Мирисът на пръст изчезна и пламъчетата замъждукаха едва-едва от фитилите, връщайки искриците си към живота...

Нямаше го.

Тънки струйки етер се издигаха от вече запечатания отвор в пода.

Беше си отишъл.

Господаря на смъртта го нямаше. Не ме отведе със себе си. Дълбоко скрито в мен, разцъфна чувство на облекчение, ала скоро повехна. Беше нарушил сделката.

– Какво... какво стана? – дочух гласа на майка си отблизо. Вдигнах поглед и я видях да стои пред мен. – Какво стана?

– Аз... не знам. – Паниката заби нокти в мен и аз обвих ръце около себе си. – Не разбирам.

Изцъклените ѝ очи отразяваха бурята, бушуваща у мен.

– Каза ли ти нещо? – прошепна тя.

– Каза... – Опитах се да преглътна, но гърлото ми се стегна. Пред очите ми причерня. Никакви дихателни упражнения не можеха да спрат безпокойството, което ме обземаше. – Не разбирам. Изпълних всичко...

Плесницата на майка ми дойде неочаквано. Бузата ми запари. Не бях подготвена за такава реакция. Долепих трепереща ръка до бузата си, шокирана и неспособна да осмисля какво се

случва.

Тъмните ѝ очи се разшириха още повече, а кожата ѝ пребледня мъртвешки.

– Какво направи? – Майка ми отново сложи длан върху гърдите си. – Какво направи, Сера?

Нищо не бях направила. Само онова, на което бях научена. Но не можех да ѝ го кажа. Не можех да пророня нито дума, защото нещо у мен се разби и сгърчи.

– *Ти...* – рече майка ми. Гласът ѝ не беше изтъкан от дим или мрак, но звучеше също толкова категорично. Очите ѝ проблясваха заплашително. – Ти ни предаде. И сега всичко – *абсолютно всичко* – е загубено.

ЗА ДЖЕНИФЪР Л. АРМЕНТРАУТ

Дженифър е писателка, оглавява класацията за най-добър международен бестселър на „Ню Йорк Таймс“. Живее в Шепърдстаун, Западна Вирджиния. Всички слухове, които вероятно сте чули за състоянието ѝ, не са верни. Когато не се труди усърдно, прекарва времето си в четене, гледане на дългопробни филми със зомбита, преструва се, че пише, и се отдава на компанията на съпруга си, пенсионираното им полицейско куче Дизел, шантавото им пале, кръстоска между бордър коли и Джек Ръсел териер, на име Аполо, шестте им надменни алпаки, четирите рошави овце и двете кози.

Мечтата ѝ да стане писателка се зародила в часовете по алгебра, през по-голямата част от които пишела разкази... затова и не може да се похвали с добри оценки по математика. Дженифър пише юношески любовни романи – паранормални, фантастика, фентъзи и съвременни романи. Книгите ѝ се издават от „Тор Тийн“, „Ентенгълд Тийн“, „Брейзън“, „Дисни Хайпириън“ и „Харлекуин Тийн“. Книгата ѝ „Wicked“ е избрана за екранизация от „Пешънфликс“ и снимките са започнали в края на 2018 г. Юношеският ѝ любовен съспенс роман „Don't Look Back“ е номиниран за „Най-добър юношески роман“ за 2014 г. от Американската асоциация за юношеска литература, а романът ѝ „The Problem With Forever“ печели наградата РИТА през 2017 г.

Пише и съвременни, и паранормални любовни романи за възрастни и млади възрастни под творческия псевдоним Дж. Лин. Издават ги „Ентенгълд Брейзън“ и „Харпър Колинс“.

КНИГИ ОТ ПОРЕДИЦАТА
КРЪВ И ПЕПЕЛ

ОТ КРЪВ И ПЕПЕЛ

КРАЛСТВО
НА ПЛЪТ И ОГЪН

КОРОНА ОТ ПОЗЛАТЕНИ
КОСТИ